

Arrest

nr. 237 010 van 16 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 26 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 januari 2020.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2020 houdende de annulatie van de terechtzittingen vanaf 18 maart 2020 als preventieve maatregel ter vermindering van de verspreiding van COVID 19.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid, van het bijzonder machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken.

Gelet op de pleitnota van 22 mei 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar huidig tweede verzoek baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot M. I. R. K. worden aangevoerd in het kader van diens tweede verzoek. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift en in voormelde pleitnota, waarin dezelfde middelen en argumenten worden aangevoerd als deze door haar echtgenoot, niet betwist.

Inzake haar echtgenoot wordt bij arrest nr. X van 16 juni 2020 als volgt gemotiveerd:

“1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielrelaas, het CGVS oordeelde dat het loutere feit koptisch christen te zijn in Egypte niet volstaat om te besluiten tot een toekenning van een internationale beschermingsstatus en de situatie in Egypte niet van die aard was dat hij in aanmerking kwam voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing en haar motieven werden in beroep bevestigd door de RvV bij arrest nr. 219 615 van 9 april 2019.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. Hij baseert zich op de asielmotieven die hij aanhaalde bij zijn eerste verzoek, in casu de problemen met M. en zijn familie en medestanders; zijn veroordeling en de problemen van christenen in Egypte. Verder verwijst hij naar verklaringen die hij eerder aflegde bij het CGVS en naar enkele motieven uit de beslissing die het CGVS nam in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. In casu wijst hij erop dat er een verschil bestaat tussen Abu Korkas en Abu Korkas al Balat waar hij enkele dagen verbleef; geeft hij aan dat zijn moeder is verhuisd omdat ze zich onveilig voelde; stelt hij dat hij naar Abu Korkas ging om afscheid te nemen van zijn moeder omdat hij M. had gezien in Hurgada en hij bijgevolg wist dat hij niet in Abu Korkas was en wijst hij erop dat hij zanger was in de kerk. Hij verwijst verder nog naar de situatie van christenen in Egypte.

Ter staving van zijn tweede verzoek legt hij een document voor van de rechtbank van Miniya (van 01/06/2019) waarmee hij wilt aantonen dat zijn familie sinds 2002 problemen heeft met M. en dat hij verantwoordelijk is voor het ontvoeren, verbranden en doden van zijn vader in 2008. Hij voegt hieraan toe dat M. ter dood veroordeeld is en dat hij op de vlucht is. Verder legt hij een brief voor van de ‘Protestant Churches of Egypt’ (van 23/6/2019) waarin zijn problemen bevestigd zouden worden, een arrestatiebevel (van 04/06/2019) en zijn medisch dossier. Na het gehoor bezorgde zijn advocaat het CGVS nog een attest van NGO Gave Veste vzw - Christelijk werk onder vluchtelingen, van 30/8/2019 alsook een attest van de vzw Christus voor alle Naties, van 30/8/2019, ter staving van het feit dat hij en zijn echtgenote actief betrokken zijn bij verschillende evangelisatie-activiteiten.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°,

2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van zijn verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Verzoeker stelt dat: “De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen deelt dit uitgangspunt kennelijk niet. Nog voor de nieuwe elementen en verklaringen van verzoeker worden besproken, wordt uitgebreid verwezen naar het eerste verzoek tot internationale bescherming van verzoeker. Daarbij wordt voornamelijk benadrukt dat deze aanvraag werd weggezet als ongeloofwaardig.

De verzoekende partij is het oneens met dit oordeel.”

De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er

nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verzoeker wijst er op dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoeker op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 8, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

6. Verzoeker betwist en bekritiseert doch weerlegt noch ontkracht de vaststellingen uit de bestreden beslissing omtrent het document van de rechtbank: "De documenten die u voorlegt in het kader van uw huidig verzoek kunnen evenmin beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans minstens aanzienlijk groter maken dat u alsnog in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Allereerst dient te worden opgemerkt dat documenten op zich niet volstaan om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas te herstellen. Het document dat u voorlegt en dat afkomstig zou zijn van de rechtbank van al Miniya overtuigt vormelijk daarenboven allerminst. Bovendien ziet het CGVS niet in waarom een rechtbank in juni 2019 klaarblijkelijk zonder duidelijke reden een document zou opstellen dat uw claim dat uw familie sinds 2002 problemen kende met M.(...) en dat hij verantwoordelijk zou zijn voor de dood van uw vader in 2008 zou bevestigen. Dit alles strookt daarenboven niet met uw eerdere verklaring dat het onderzoek naar deze beweerdde kwestie reeds in 2010 werd afgesloten en uw bewering dat u, overigens toevallig op de datum dat uw schengenvisum afliep (15/02/2018), veroordeeld werd omwille van klacht die diezelfde M.(...) zou hebben ingediend. Dit geldt eveneens voor uw plotse bewering dat M.(...) ter dood werd veroordeeld en dat hij de vlucht zou hebben genomen. Iets wat overigens zou betekenen dat u wel degelijk kunt rekenen op de bescherming van de Egyptische autoriteiten, opnieuw in tegenspraak met uw eerdere verklaringen, en bovendien op zijn minst zou leiden tot een herziening van uw voorgehouden veroordeling op basis van een klacht van diezelfde M.(...).

(...)

Wat betreft deze documenten kan nog worden opgemerkt dat u klaarblijkelijk niet in het bezit was van deze documenten en dat ze zelfs nog niet opgesteld waren op het moment dat u op 29 april 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming indiende. Een op zijn minst bevreemdende vaststelling die twijfels doet rijzen over de oprechtheid van uw verzoek om internationale bescherming."

7. Een verwijzing naar de algemene situatie/positie van de koptische christenen in Egypte, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

8. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen

concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

9. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Met toepassing van artikel 39/73, § 4 van de Vreemdelingenwet, heeft de verzoekende partij voor de inwerkingtreding van het bijzondere machtenbesluit nr.19 van 5 mei 2020 gevraagd om gehoord te worden. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In de pleitnota van 22 mei 2020 voert verzoekende partij aan dat in de beschikking geen antwoord wordt geformuleerd op de door haar opgeworpen schending van de motiveringsplicht door het CGVS. Zij verwijst naar artikel 57/5ter, §§1 en 2 van de Vreemdelingenwet en herneemt dat de commissaris-generaal diende te motiveren waarom zij niet wordt uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud.

Artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen roept de verzoeker minstens eenmaal op voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming.

De omstandigheden waarin het persoonlijk onderhoud plaatsvindt, worden bepaald door de Koning.

Wanneer een groot aantal vreemdelingen tegelijk om internationale bescherming verzoekt, waardoor het voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de praktijk onmogelijk is om tijdig het in het eerste lid bedoelde onderhoud af te nemen, kan de minister met instemming van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslissen om het personeel van een andere instantie tijdelijk in te schakelen voor het afnemen van dit onderhoud. In dergelijke gevallen krijgt het personeel van die andere instantie vooraf de relevante opleidingen zoals door de Koning bepaald voor het personeel van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

§ 2. Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer :

1° de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op basis van het beschikbare bewijs een positieve beslissing kan nemen inzake de erkenning van de vluchtelingenstatus;

2° de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat de verzoeker niet persoonlijk kan gehoord worden als gevolg van blijvende omstandigheden waarop hij geen invloed heeft. Bij twijfel raadpleegt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg om na te gaan of de toestand die de verzoeker niet in staat maakt om te worden gehoord tijdelijk of aanhoudend van aard is.

Indien geen persoonlijk onderhoud plaatsvindt omwille van de in het eerste lid, 2°, genoemde reden, worden er redelijke inspanningen geleverd om de verzoeker de kans te bieden de nodige informatie in verband met zijn verzoek te verstrekken.

Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden overeenkomstig het eerste lid, 2°, heeft geen negatieve invloed op de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;

3° de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.

§ 3. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming."

Nergens in voormelde bepaling wordt gestipuleerd dat in het geval van artikel 57/6/2 de commissaris-generaal dient te motiveren waarom de verzoeker om internationale bescherming niet wordt uitgenodigd

voor een persoonlijk onderhoud. Bovendien blijkt uit het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoekende partij aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.

3.2. Voorts is verzoekende partij het oneens met randnummer 6 in voornoemde beschikking waarin gesteld wordt dat de motivering in de bestreden beslissing niet weerlegd is door verzoekende partij. Zij volhardt dat uit het document afkomstig van de rechtbank van Miniya blijkt dat haar familie problemen heeft met M.A. en geeft aan dat het document dateert van 1 juni 2019 en daarom pas kon worden overgelegd tijdens haar tweede verzoek ingediend op 29 april 2019. Verzoekende partij herneemt voorts haar betoog dat er wel degelijk een duidelijke reden bestaat waarom de rechtbank dit document heeft opgesteld, namelijk nadat het openbaar ministerie zelf aandrang om de zaak te heropenen omwille van nieuwe elementen die hiertoe de verantwoording vormen, met name de veroordeling van M.. De verzoekende partij benadrukt verder dat de authenticiteit van het voorgebrachte document van de rechtbank van Miniya niet wordt betwist.

Verzoekende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat de motivering in de bestreden beslissing wat betreft het document afkomstig van de rechtbank van Miniya te wensen overlaat en dat het stuk zelfs niet vertaald werd. De Raad wijst er echter op dat hoe dan ook, in de mate wordt aangenomen dat M. effectief ter dood zou veroordeeld zijn en de rechtbank op vraag van het openbaar ministerie de zaak terug zou heropend hebben, dit betekent dat verzoekende partij wel degelijk kan rekenen op de bescherming van de Egyptische autoriteiten, hetgeen in tegenspraak is met haar eerdere verklaringen, en bovendien op zijn minst kan leiden tot een herziening van haar voorgehouden veroordeling op basis van een klacht van diezelfde M..

4. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

Bijgevolg brengt verzoekende partij evenmin elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS